

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta števil. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta števil. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprte reklamacije so poštne proste.

Volilci!

Skoraj iz vseh krajev naše Spodnje Štajerske prinašamo danes izjave političnih društev, v katerih so se izrekla, da bo naš kandidat gospod

Dr. Anton Korošec,
urednik v Mariboru.

V naše uredništvo je došlo nebroj zasebnih izjav, v katerih nas dotični pozivljejo, naj vendar že začnemo z agitacijo za g. dr. Korošca, ker ga ljudstvo želi za svojega poslanca.

Mi ne bomo tukaj naštevati njegovih zaslug za slovenski narod, posebno pa za kmečki stan na Spodnjem Štajerskem. Vsak naših bralcev je zadnja leta opetovano bral o neštevilnih shodih, na katerih je on govoril. V našem listu je vedno deloval na to, da se naš kmet podučil kolikor mogoče o svojem stanovskem vprašanju, da se združi in da se tako združen lahko postavi v bran svojim nasprotnikom. Najbolj ga pa priporočajo strastni napadi nemških, nemčurških in liberalnih listov, kateri vidijo v njem svojega hudega nasprotnika. Kogar se najbolj boje, tega najbolj napadajo!

G. dr. Korošec že dolga leta deluje v politiki slovenskih kmetov, njemu so znane vse težnje, ki dandanes žulijo kmeta. On pa se je tudi resno pečal z delavskim vprašanjem. Ker vemo, da je on dober socijolog, zato tudi lahko trdimo, da bo tudi z vso vnašo zastopal koristi delavcev.

Vsak volilec torej zapiši 29. t. m. na volilni listek:

Dr. Anton Korošec,
urednik v Mariboru

in prepričan naj bo, da je volil kot vrl katoliški in naroden mož.

LISTEK.

Vrba.

(Prosto poslovenjeno.)

Leta hité nevdružno v večnost. Nekega dne je stopala mlinarica Agata trudnih in počasnih korakov k vrbi, da tam počije na klopici, postavljeni v senki sedaj že precej košatega drevesa. Trudna je bila; to se ji je bralo z lic, to ji je sijalo iz očij, in prej veselo dvignjena glava je bila žalostno nag-njena, tupatam pa je silil siv las izpod rute. Sedaj stopi mlinar iz hiše. Ko ugleda ženo, pohiti k nji.

Peter je bil prišel domu iz mesta. Na naboru je bil danes, a sreča mu je bila mila: žreb je odločil, da mu ne bo treba nositi vojaške suknje. Vsem se je škoda zdelo čvrstega, lepo vzrastlega mladeniča. Le s težavo se je prigugal domu, pijan ko klada se je zavalil na posteljo in obležal, kamor je padel. Sedaj spi.

Stara dva sta vzdihovala pod vrbo. Kaj bi bila dala, da so ga obdržali pri vojakihi. Saj bi bila zanj jako dobro, da bi okusil železni vojaški red in strogo pokorščino. Kajti očeta in matere ni poslušal že davno več ne! Bil je pravi pravcati lenih in zanikrn nemarnež, mrzelo mu je vsako delo. Le polegal, posedal, popival bi bil. Kdo bi izmeril vso jezo in žalost, katere je bil on vzrok. Prej mirni mlinarjev dom je sedaj pogosto videl reči strašne in grde; dobro, da niso znale stene in streha govoriti!

Mlinarica je bila silno bleda. Že nekaj let sem

Shod volilcev pri Sv. Benediktu v Slov. gor.

Vršil se je v nedeljo 29. aprila v prostorih bralnega društva in posojilnice po večernicah. V lepem številu zbrane može in mladeniče — volilce pozdravi predsednik kat. polit. društva za lenarski okraj, kmet Zupe in otvori shod.

Nato v obširnem govoru pojasni č. g. kaplan Gomilšek pred vsem važnost volitev. Vsakdo brez izjeme mora plačevati posredni ali vsaj neposredni davek, zato mu pa da država volilno pravico. Zategadelj naj bi se brez izjeme tudi vsak upravičenec udeleževal volitev. Važne so volitve za občinske in okrajne zastope, posebno važne pa so volitve poslancev za deželni in državni zbor, v katerih obeh zborih se delajo postave, veljavne za deželo, za celo državo. Srečna država, ki ima večino dobrih vernih poslancev, gorje pa državi, kjer je ta večina brezverska, kakor n. pr. na Francoskem. Volitve so posebno važne tudi za kmeta. Ko se vsi stanovi potegujejo za svoje koristi, mora dosedaj žal najbolj zanemarjeni stan v naši državi, kmečki stan pridobiti si kolikor mogoče veliko število poslancev — za-govornikov kmečkih koristi.

Vsak katoličan je dolžen udeležiti se volitev in dobro voliti, ker le tako bomo dobili poslancev veliko število, ki bodo branili katoliško cerkev, njene nauke in naprave ter se potegovali za politične in gospodarske koristi volilcev. Kdor torej ob volitvah slabo voli, to je, kdor glasuje za može, ki so nasprotniki sv. vere, on se pregreši, ker postane odgovoren za vse hudo, ki je lahko povzroči slab, cerkvi nasproten poslanec.

Silno imenitna bo volitev državnega poslanca dne 29. maja iz pete kurije ali skupine. V tej skupini je bil skozi dve dobi naš poslanec prezasluzni, žal prerano umrli dekan Jožef Žičkar, ki se je v vsakem oziru trudil za svoj volilni okoliš, ki obsega razun okrajev Maribor, Slov. Bistrica in Marenberg

je bolehal, in kadarkoli je sin Peter spet kaj naredil, ji je postalo še hujše in slabše.

Tudi oče Peter se je bil postaral. Ne leta, ampak žalost in očitanje vesti, da ni vršil svoje dolžnosti kot oče, to oboje mu je vtisnilo izraz starikavosti. Kolikor je bilo sploh Petru mogoče biti ljubeznjivemu, s toliko ljubeznjivostjo se je obrnil k ženi in dejal:

„Nikar ne tgnuj, mati... škoduje ti... pomaga pa tudi nič... vse nič ne pomaga...“

In naslonil je trudno glavo nazaj ra deblo in umolknil. Zapihal pa je veter, se poigraval z dolgimi vejami in vejicami, in zamolklo pel otožno pesem, pesem o minuli mladostni sreči, katere se ne vrne več.

Ja starima je bilo, kakor da slišita odmev te pesmi v vesti: „Sama sta kriva!“ In erce je stisnilo, da so iz očij privrele solze.

Preteklo je leto, in mlinarici Agati je preteklo življenje, mrtva je bila. Mlinar je tedaj velel svojemu sunu, naj natrga z vrbe vejice, da bodo spletili materi mrtvaški venec. Fant je storil, kar mu je velel oče, a prsti so se mu tresli, da je komaj komaj lovil v vetru se zibajoče vejice. Zdelo se mu je, da se mu umikajo nalašč in tako povečavajo bridke očitke vesti: ti si kriv prezgodnje materine smrti.

Mlinar sam je pristopil k mrliču. Kako mirno je spavala! In priti je moral še sin, Peter. Slovesno in spoštljivo je položil mlinar svoji ženi venec na belo čelo in pobeljene lase.

In fant je zajokal, kakor vikne v pečinah divji kozel, zadet od smrtonosnega svinca. Stokrat in stokrat je ponavljal tiste dni, da bo postal pošten, pridren človek.

vse druge okraje na Južnem Štajerskem. V tej skupini imajo volilno pravico vsi polnoletni može, ali plačajo davek ali ne, ki že vsaj pol leta bivajo na enem kraju. Tokrat bo ta volitev neposredna, to se pravi, da bo vsak volilec volil naravnost poslanca in sicer tajno z glasovnico, na katero bo zapisal ime kandidata in ga zavitega oddal volilni komisiji. Volišče bo v vsaki občini, ki šteje 500 prebivalcev, občine z manjšim številom pa bodo imele po dve ali po tri eno skupno volišče.

Voliti moramo moža za poslanca, ki je dober katoličan, kateri se bo odločno potegoval med drugim tudi za to, da se ne sklene postava za ločitev zakona in za odstranitev veronanka iz naših šol, kakor to hočejo brezverni liberalci in pa socijalni demokratje. Mora biti odločen Slovenec, mora imeti potrebne zmožnosti za poslanski posel ter veselje in trdno voljo, da bo delal za verske, narodne, politične in gospodarske koristi južnoštajerskih Slovencev.

In tak mož, vreden vsega našega zupanja, je č. g. dr. Anton Korošec, urednik v Mariboru. On ima v polni meri navedene lastnosti, on pa tudi zasluži popolno naše zaupanje. Na celjskem političnem shodu sta se oglasila za kandidata tudi Jakob Pukl in dr. Povalej, ki pa sta malo poznana, pa tudi malo poznata celi volilni okoliš. Dr. Korošec pozna ga pač najbolje, ker je skoraj v vsaki župniji že nastopil kot govornik. Kot dolgoletnemu uredniku „Slov. Gosp.“ in „Našega Doma“ so mu tudi razmere vsakega okraja jako znane, bolj kot komu drugemu. Predobro so mu znane kmečke in delavske potrebe, naše šolske, politične in gospodarske potrebe. Dostoj si je ravno kot urednik najbolj razširjenih listov na Južnem Štajerskem pridobil veliko zaslug za splošni napredek južnoštajerskih Slovencev, katerih mu ne more nikdo utajiti. Da je nad vse vnet za izobrazbo našega ljudstva, je neštetokrat dokazal, ko je imel govore na shodih naših političnih, bralnih in gospodarskih društev. Posebno veliko zaslugu si je pridobil kot vzbuditelj in najvstrajnejši podpornik pre-

Mrtva mlinarica pa se je žalostno smehljala, prav kakor tolikrat prej v življenju še. In v tem smeju je bilo brati: o da bi le postal pošten, pridren človek, veselo upanje; pa tudi žalostna zavest: prepoznaj, ne moreš več!

Vojaska je privrela v deželo in ž njo strah ter trepet pred sovražnikom. Kaj bo, če pride? Poznali so tega sovražnika: pleu mu je potreba, moriti mu je veselje, gledati nesrečo mu je slast; poslušati jok in stok zapuščenih sirot in vdov prijetna godba, požigati hiše in poslopja zanimiva zabava. Kar nankrat so izvedeli v mlinu: sovražnik ni več daleč!

Zvečer pokliče mlinar Petra pred-se: „Peter, ne vemo, kaj se utegne zgoditi. Jaz bom zakopal svoj denar. Pojdi z menoj, da boš zraven in veš, kje je spravljten denar, če se meni kaj pripeti.“

Mlinar je odprl trdno, močno skrinjo. Tam notri na dnu je ležal velik možnjiček samega zlata in velika skladovnica bankovcev.

„To je vse moje premoženje,“ je dejal. „Na mlinu imam dolg; nisem hotel veljati za bogatina.“

Peter se je čudil, da je njegov oče tako bogat. Vse to sta varno spravila v lesen zaboj, zaboj pa skrila pod kup vreč. Bila je že noč, a še prezgodaj za njiju delo.

„Pod vrbo bova zakopala,“ dejal je mlinar proti enajsti uri; „vrba je moje drevo življenja in bo čuvala moj zaklad.“

Z ostrimi lopatami sta moža previdno privzdignila lepo izrezano rušo, izkopala jamo, in notri spustila zaboj. Kar je bilo prsti preveč, sta jo zmetala v potok, rušo pa spet lepo varno položila na